

Devarim 33:4

תורה צוה-לנו, משה: מורשה, קהלת יעקב

Medrash Vayikra Rabbah 9:3

מעשה ברבי ינאי שהיה מהלך בדרך וראה אדם אחד שהיה משפע ביותר, אמר ליה משגח רבי מתקבלא גבון, אמר לו אין, הכניסו לביתו האכילו והשקהו, בדקו במקרא ולא מצאו, במשנה ולא מצאו, באגדה ולא מצאו, בתלמוד ולא מצאו, אמר ליה סב בריך, אמר ליה יברך ינאי בביתיה, אמר ליה אית בך אמר מה דאנא אמר לך, אמר ליה אין, אמר ליה אמר אכול כלבא פיסתיא דינאי, קם תפסיה אמר ליה ירותתי גבך דאת מונע לי, אמר ליה ומה ירותתך גבי, אמר ליה חד זמן הוינא עבר קמי בית ספרא, ושמעית קלהון דמניקיא אמריו (דברים לג, ד): תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, מורשה קהלת ינאי אין פתיב כאן אלא קהלת יעקב. אמר ליה למה זכית למיכלא על פתורי, אמר לו מיומי לא שמעית מילא בישא וחזרתי למרה, ולא חמית תריו דמתפתשין דין עם דין ולא יהבית שלמא ביניהון. אמר ליה כל הדא דרך ארץ גבך וקריתך כלבא

Eitz Yosef

משופע. שהיה משופע בבגדים נאים כבגדי ת"ח. והיה סבור שהוא חכם

א"ל משגיח רבי כו'. פ"י תשגיח נא עלינו ותהיה מקובל לאכול אצלינו

א"ל אין. פ"י א"ל הן

בתלמוד ולא מצאו כו'. לא נכתבו הענינים כסדרן. דבדיקת התלמוד קדמה למשנה. שאם לא

נמצא במשנה איך ימצא בתלמוד

סב בריך קח הכוס וברך ברכת המזון כדקי"ל דאורח מברך

אית בך אמר מה דאנא אמר לך. כל' אם תוכל לומר אחרי מה שאני אומר

אכל כלבא פיסתיה דינאי פ"י הכלב אכל פתו של ינאי. ור"ל כי מה שאכל זה שהיה ע"ה ה"ל

ככלב

קם תפסיה. האורח קם ותפס לר' ינאי ואחזו בחזקה כתובע ממנו תביעה. וא"ל ירותתי גבך

דאת מונע לי. כל' ראה הירושה שיש לי בידך ואתה מעכבת ממני

א"ל ומה ירתותך גבי. פי' ושאל לו ר' ינאי מה היא הירושה שיש לך בידי

א"ל חד זמן כו'. א"ל האורח פעם אחת הייתי עובר לפני בית הספר ר"ל בהמ"ד שלומדים בו
'התינוקות. ושמעתי קולם של התינוקות אומרים תורה צוה כו

מורשה קהלת ינאי אכ"כ אלא קהלת יעקב וכן הוא גירסת הילקוט. ור"ל דמדכתיב מורשה
קהלת יעקב נראה שהתורה ירושה להמון ישראל ואפי' ע"ה יש להם חלק בה כלו'
שלהצטרפותם עם ת"ח ניתנה התורה. שמפני הת"ח לבדם לא היתה ניתנת. ונמצא שר' ינאי
שזכה לתורה יש בידו מירושת האיש ההמוני ההוא. וזו תוכחת מגולה על שקראו כלב.
שמאחר שגם הוא מצטרף בזכות נתינת התורה נחשב גם הוא קצת לפני ה'. ומכיון דאינו
מחשיבו אלא לכלב נמצא שגזול ממנו זכותו אשר אין לו חלק בענין התורה. ואז ודאי נענה לו
רבי ינאי ושאל לו דמ"מ צריך שיהיה לו שום זכות מיוחד משאר ע"ה שעל ידו זכה לאכול על
שולחנו. ודע שבמדרש שעם היפ"ת הגירסא מורשה קהלת יעקב ליעקב אכ"כ אלא קהלת
יעקב. ופי' היפ"ת דאילו כתיב ליעקב היה אפשר לומר למיוחדים שבישראל. אבל כיון דכתיב
קהלת יעקב משמע דכל הקהל כאחד יש להם חלק בירושה

Medrash Shemos Rabbah 29:9

ומהו (עמוס ג, ח): ה' אֱלֹהִים דָּבַר מִי לֹא יִגְבֵּא, אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן, כְּשֶׁנִּתְּנָה הַקְּדוּשָׁה
בְּרוּךְ הוּא אֶת הַתּוֹרָה, צָפוּר לֹא צוּחַ, עוֹף לֹא פָּרַח, שׁוֹר לֹא גָעָה, אוֹפְנִים לֹא עָפוּ, שְׂרָפִים לֹא
אָמְרוּ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ, הַיִּם לֹא נִזְדַּעְזְעוּ, הַבְּרִיּוֹת לֹא דָּבְרוּ, אֲלֵא הָעוֹלָם שׁוֹתֵק וּמַחְרִישׁ, וְיִצְא הַקּוֹל:
אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכֵן הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים ה, יט): אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דָּבַר ה' אֶל כָּל קְהֵלְכֶם קוֹל
גָּדוֹל וְלֹא יִסֹּף, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ, מֵהוּ וְלֹא יִסֹּף, אֲלֵא כְּשֶׁאָדָם קוֹרֵא לַחֲבֵרוֹ יֵשׁ לְקוֹלוֹ בֵּת
קוֹל, וְהַקּוֹל שֶׁהֵיָהּ יוֹצֵא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא הֵיָהּ לְקוֹלוֹ בֵּת קוֹל ... כְּשֶׁדָּבַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל הַר סִינַי, הַשְּׁתִּיק כָּל הָעוֹלָם, כְּדִי שִׁדְעוּ הַבְּרִיּוֹת שְׂאִין חוּץ מִמֶּנּוּ, וְאָמַר: אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ,
וְלַעֲתִיד לְבוֹא כְּתִיב (ישעיה נא, יב): אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מִנְּחַמְכֶם